

BOSNA I HERCEGOVINA  
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE  
SREDNJOBOSANSKI KANTON/ KANTON SREDIŠNJA BOSNA

KANTONALNI SUD U NOVOM TRAVNIKU

Broj: 46 0 P 101294 21 GŽ

Novi Travnik, 02.12.2021. godine

Kantonalni sud u Novom Travniku, u vijeću sastavljenom od sudaca: Stane Imamović, kao predsjednice vijeća, Mirjane Grubešić i Senada Begović, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužiteljice J. Č. rođ. T., kći Dž. iz D. V.,..., zastupana po punomoćniku Hajrudinu Pokvić, advokatu iz Bugojna, protiv tuženog M. Č., sin M. iz D. V.,..., radi izdržavanja razvedenog bračnog partnera, v.sp. 400,00 KM, odlučujući po žalbama tužiteljice i tuženog izjavljenim protiv presude Općinskog suda u Bugojnu broj: 46 0 P 101294 21 P od 01.09.2021. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 02.12.2021. godine, donio je slijedeću:

PRESUDU

Žalba tuženog se odbija kao neosnovana i u stavu 1. izreke potvrđuje presuda Općinskog suda u Bugojnu broj: 46 0 P 101294 21 P od 01.09.2021. godine.

Žalba tužiteljice se uvažava i u stavu 3. izreke preinačava prvostupanjska presuda i obvezuje tuženi da tužiteljici naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 720,00 KM, u roku od 30 dana po prijemu presude pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

Obrazloženje

Presudom prvostupanjskog suda (stav 1. izreke) obvezan je tuženi da na ime izdržavanja tužiteljice plaća mjesečno iznos od 300,00 KM počev od dana podnošenja tužbe (29.01.2021. godine) pa nadalje i to svakog 01. do 05. u mjesecu, dok je odbijen kao neosnovan tužbeni zahtjev tužiteljice u dijelu koji se odnosi na ostatak potraživanja u iznosu od 100,00 KM (stav 2. izreke). Stavom 3. izreke presude odlučeno je da svaka strana snosi svoje troškove postupka.

Protiv navedene presude žalbe su pravovremeno izjavili tužiteljica i tuženi. Tužiteljica prvostupanjsku presudu pobija u odluci o troškovima parničnog postupka zbog povrede odredaba Zakona o parničnom postupku s prijedlogom da se žalba uvaži i obveže tuženi da tužiteljici naknadi troškove prvostupanjskog postupka po troškovniku, kao i troškove sastava žalbe u iznosu od 300,00 KM. U žalbi ističe da je u postavljenom tužbenom zahtjevu tužiteljica na ime izdržavanja zahtijevala plaćanje iznosa od 400,00 KM, te da je prvostupanjskom presudom tuženi obvezan na ime izdržavanja tužiteljici da plaća mjesečno iznos od 300,00 KM, dok je u preostalom dijelu od 100,00 KM tužiteljica odbijena. Iz navedenog nesporno proizilazi da je

tužiteljica uspjela u parnici sukladno članu 386. stav 1. i 2. Zakona o parničnom postupku, te da su joj trebali biti dosuđeni troškovi postupka. Dalje navodi da je pogrešan zaključak prvostupanjskog suda da tužiteljici ne pripadaju troškovi parničnog postupka iz navedenih razloga jer je članom 225. stav 3. Porodičnog zakona propisano da izuzetno, bivši bračni partner može tužbom tražiti izdržavanje u roku od jedne godine od prestanka braka, ako su uvjeti za izdržavanje predviđeni članom 224. ovog zakona postojali u vrijeme zaključenja glavne rasprave u postupku za razvod ili poništenje braka i bez prestanka trajali do zaključenja glavne rasprave u postupku za izdržavanje. Sukladno citiranoj zakonskoj odredbi očigledno je da bivši bračni partner u roku od jedne godine od prestanka braka može podnijeti zahtjev za izdržavanje bračnog druga pa s tim u vezi zaključak suda da je tužiteljica takav zahtjev mogla postaviti u postupku razvoda braka, derogira citiranu zakonsku odredbu, jer u konačnici pravo je tužiteljice kako će upravljati tužbenim zahtjevom. To iz razloga, što se tužiteljica nalazila u teškom zdravstvenom stanju koje se pogoršalo nakon razvoda braka, što je sudu sve decidno predstavljeno kroz predložene dokaze. Sud ne može u svojoj odluci o troškovima postupka odlučivati o glavnoj stvari u pogledu činjenice kako će tužiteljica upravljati tužbenim zahtjevom limitirajući je u ostvarenju njenog prava odnosno da je tužiteljica zahtjev za supružansko izdržavanje mogla tražiti u postupku za razvod braka gdje je bila zastupana po stručnom licu-advokatu. Postavlja se pitanje šta da je tužiteljicu u postupku razvoda zastupao jedan advokat, a u postupku izdržavanja drugi advokat. Prema tome radi se o hipotetičkom zaključku suda koji nema uporište u odredbama Zakona o parničnom postupku koji normira pitanje odluke o troškovima postupka.

Žalbom tuženog prvostupanjska presuda se pobija zbog povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava s prijedlogom da se pobijana presuda ukine i predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje ili da se presuda preinači u dijelu određenja visine supružanskog izdržavanja, uz naknadu troškova sastava žalbe u iznosu od 300,00 KM. U žalbi u bitnom ističe da prvostupanjski sud nije na propisani način cijenio provedene dokaze, a nije dao obrazloženje zbog čega ne prihvata prigovore i dokaze tuženog u pogledu nedostojnosti tokom braka od strane tužiteljice, ocjene radnih sposobnosti prije, tokom i nakon prestanka bračne zajednice pa se prenatraglašenost poklanja pažnja navodima tužiteljice koji su osporeni od tuženog. Sud ne cijeni dokaze tuženog u pogledu činjenice da je tužiteljica tokom braka imala odnose sa drugim muškim osobama, pa u tom smislu citira izvod iz sudske prakse: „nema pravo na bračno izdržavanje supružnik koji je isključivo svojim ponašanjem doveo do prekida bračne zajednice ili je bez ozbiljnog povoda od strane drugog bračnog druga prekinuo tu bračnu zajednicu“. Tužiteljica je sa tuženim stekla troje djece tokom njihove bračne zajednice, sama je navela da je prije toga imala dva abortusa pa se postavlja pitanje ako je rađanje djece dovelo do pogoršanja njenog zdravstvenog stanja, a majka je ta koja upravlja s plodom djeteta, zašto se upustila u rađanje istih bez obzira na eventualne želje.. Tužiteljica je potvrdila da je bila svjesna činjenice da je prije zaključenja braka sa tuženim znala da će tokom života oboljeti od kronične bolesti što je svjesno zanemarila i bez značaja je činjenica da se žali na zapuštenost od strane majke jer je prije zaključenja braka sa tuženim bila radno sposobna i mogla je pristupiti na adekvatno liječenje radi sprječavanja eventualno težih posljedica i oblika bolesti koja je dijagnosticirana. Ne postoji samo obveza bivšeg bračnog partnera da izdržava tužiteljicu, već je ta obveza i na njenim užitim članovima porodice, radno sposobnih brata i majke tužiteljice. I pored toga što

tužiteljica nije radno sposobna niti zaposlena, ona se ne može smatrati neobezbjeđenim licem jer ni jednu radnju ne poduzima ka vlastitoj egzistenciji, a njen zahtjev za supružansko izdržavanja zbog razloga koji su doveli do prekida bračne zajednice predstavljaju očiglednu nepravdu za tuženog. Tužiteljica i dan danas živi u kući koja je u suvlasništvu sa tuženim i koristi je u potpunosti za svoje potrebe, dok tuženi živi u iznajmljenoj nekretnini sa troje malodobne djece i novom suprugom. Tužiteljica je potvrdila da je tuženi tokom bračne zajednice bio dostojan bračni partner, da je vodio računa o njoj i djeci i ni jednom svojom radnjom nije doveo do prekida, već je tužiteljica u više navrata napuštala zajednički stol parničnih stranaka u izgovoru da joj treba vremena za sebe. Pri ocjeni suda nije uzeta u obzir nepravda koja se nanosi tuženom obzirom da nije razmatrano vrijeme trajanja bračne zajednice, postojanje zajedničke djece i druge, da je tuženi preuzeo obvezu o odgoju djece, kao ni uzrok prestanka zajednice i razloga zbog kojeg je tužiteljica ostala neosigurana, te zašto uži članovi porodice tužiteljice ne doprinose njenom izdržavanju. Dalje navodi da se pored troje zajedničke malodobne djece u porodičnom domu tuženog nalazi na izdržavanju i nezaposlena supruga, da se dvoje djece nalaze na redovnom školovanju, da se od plate tuženog uredno i dalje servisira kreditno zaduženje parničnih stranaka i druge potrepštine za domaćinstvo tuženog. Sud ne cijeni da je tuženi zaposlen na određeno vrijeme i da se radi o prihodima koji su promjenjive kategorije i zaposlenju koje je neizvjesno. Tužiteljica nije provela dokaze radi utvrđivanja zdravstvenog stanja i drugih ocjena nužnih za utvrđenja stvarnog stanja bolesti s ocjenom radne sposobnosti pa kako se nalazi u kolicima, to tužiteljica nije fizički onemogućena da obavlja određene zadatke kao i druge poslove koji se vežu za usmenu ili drugu komunikaciju (psihička sposobnost). U pogledu visine supružanskog izdržavanja tuženi smatra da je previsoko postavljena jer je i sama istakla da joj preostaje iznos od 200,00 KM nakon odbitaka za potrebe domaćinstva, što znači da joj eventualno pripada po tom osnovu iznos od 100,00 do 200,00 KM. Također je trebalo pravilno utvrditi da li tužiteljica iz zajedničke imovine optimalnim iskorištavanjem može ostvariti prihode i da li je u toliko osigurana da se tuženi eventualno može osloboditi obveze plaćanja izdržavanja potpuno ili je djelomično materijalno osigurana. Tužiteljica nikada nije pokušala da doprinosi domaćinstvu kroz eventualno radno zaposlenje što se ne može staviti na teret tuženoj strani. Tužiteljica sračunato postupa u tužbi tokom postupka tvrdeći da je došlo do sporazuma, iako je svjesna da je skrivila razvod braka što isključuje njenu dobronamjernost i susretljivost u pogledu odnosa sa tuženim koje zloupotrebljava na sve moguće načine zbog zadovoljenja vlastitih interesa. Svi dokazi predloženi od strane tuženog pa i tužiteljice ukazuju da tuženi u dobroj vjeri postupa prema njoj, da joj pomaže da joj je izdejstvovao naknadu za tuđu njegu i pomoć, redovito odvozio na liječenja i na održavanje kontakata sa porodicom i prijateljima, brinuo se o domu i domaćinstvu, o djeci, radio i doprinosio zajedničkom sticanju imovine kako dolikuje poštenom bračnom partneru. Dokazi upućuju da se tužiteljica grubo ponijela prema tuženom i nedolično se ponašala obzirom na svoju vezu sa trećim licima, koristila slobodno vrijeme kada tuženi nije bio u zajedničkom domaćinstvu pozivajući treća lica u bračnu postelju i slično, što nije negirala tokom iskaza na glavnoj raspravi. Tužiteljica je nakon napuštanja bračne zajednice zbrinuta u svakom smislu jer je sve poklone tuženog zadržala za sebe kao i druge prihode, nije u teškoj materijalnoj situaciji jer postoje gore životne situacije naspram tužiteljičinog stanja, a ni jednu svoju radnju ne usmjerava ka eventualnom poboljšanju. Sud ne cijeni obveze tuženog vezano za troškove

stanarine, poreza, zdravstvenog stanja, liječenja djeteta, redovnog školovanja djece, alimentacije kćerke, potreba novorođenčadi i nezaposlenost supruge.

U odgovoru na žalbu tužiteljica je osporila žalbene navode tuženog i u bitnom istakla da u presudi kojom je razveden brak parničnih stranaka ni u jednom dijelu ne sadrži činjenice da je do razvoda došlo uslijed ponašanja tužiteljice, nejasno je na temelju čega se to navodi u žalbi tuženog. Ovakvi navodi ni u jednom dijelu nisu dokazani, a tuženi je bio upoznat sa zdravstvenim stanjem tužiteljice koje se nažalost iz godine u godinu pogoršavalo, a pitanje abortusa kao vezu sa njenim zdravstvenim stanjem je pokušaj „udara“ na integritet tužiteljice što je neprihvatljivo, a posebno navodi da je tužiteljica imala odnose sa drugim muškarcima. Tuženi je u toku postupka sudu dostavio određenu viber prepisku koju je sud analizirao i obrazložio u svojoj presudi na strani 4, a svi ovi navodi tuženog su isključivo usmjereni da se uništi čast i ugled jedne osobe koja je teško oboljela, a navodi da je imala odnose sa drugima uopće nisu bili predmetom postupka, što se nije moglo utvrditi niti iz jednog dokaza pa su takvi navodi žalbe u potpunosti irelevantni. Vezano za prigovor žalbe da nije provedeno medicinsko vještačenje tužiteljica podsjeća da je tuženi na pripremnom ročištu izjavio da se iz medicinske dokumentacije vidi da je tužiteljica nesposobna za rad, te da u tom pravcu smatra da je nepotrebno provođenje vještačenja, što svakako ne vodi ekonomičnosti postupka pa je predložio da sud odbije prijedlog za provođenje tog dokaza ukoliko tužiteljska strana ne odustane od istog. U tom pogledu tuženi je u odgovoru naveo da tužiteljica boluje od multiskleroze tako da bez njege i pomoći drugog ne može se kretati i obavljati bilo kakve aktivnosti bez pomoći drugog lica, da nije sposobna raditi poslove u kući od pravljenja hrane, a niti obavljati sama fiziološke potrebe. Iz medicinske dokumentacije je vidljivo da tužiteljica preko 10 godina boluje od multiskleroze da je podvrgnuta kontinuiranim medicinskim pregledima i terapijama, a kao posljedica bolesti javljaju se i drugi zdravstveni problemi na drugim dijelovima tijela. Na navode tuženog da je zaposlen na određeno vrijeme tužiteljica u prilogu odgovora na žalbu dostavlja informaciju po kojoj je tuženi ponovno izabran za izvršnog direktora u društvu Srednjobosanske šume na temelju suglasnosti Vlade F BiH. U toku postupka je dokazano da tužiteljica nije sposobna za rad zbog izrazito teškog zdravstvenog stanja, da sredstva za izdržavanje ne može ostvariti iz svoje druge imovine jer je nema, a trenutno živi u kući koja predstavlja bračnu stečevinu tako da istom uopće ne može raspolagati u smislu navoda tuženog.

Nakon što je ispitao presudu prvostupanjskog suda u granicama navoda iz žalbi, kao i po službenoj dužnosti sukladno odredbi člana 221. Zakona o parničnom postupku („Službene novine F BiH“ br. 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15), ovaj sud je odlučio kao u izreci iz slijedećih razloga:

Iz stanja spisa predmeta proizilazi da je tužiteljica tužbu za ostvarivanje supružanskog izdržavanja prvostupanjskom sudu podnijela dana 29.01.2021. godine nakon što je presudom Općinskog suda u Bugojnu broj: 46 0 P 096652 20 P od 01.09.2020. godine razveden brak parničnih stranaka. Tužiteljica sada živi u porodičnoj kući koja predstavlja bračnu stečevinu zajedno sa kćerkom B.(rođena...), od ranije boluje od multiple skleroze i nakon razvoda braka njeno zdravstveno stanje se pogoršalo tako da ni jednu aktivnost nije u mogućnosti obaviti bez pomoći drugog lica počev od spravljanja hrane do obavljanja fizioloških potreba. Njeno zdravstveno stanje zahtijeva kontinuirane ljekarske preglede i terapije. Tužiteljica je kod Centra

za socijalni rad ostvarila pravo na ličnu invalidninu, te dodatak za njegu i pomoć drugog lica i po tom osnovu ima mjesečna primanja u visini od 403,37 KM. Tuženi je nakon razvoda braka zasnova vanbračnu zajednicu sa drugom ženom koja nije zaposlena i s kojom očekuje rođenje djeteta, a s njima živi i dvoje malodobne djece koje je stekao u braku sa tužiteljicom (sinovi A. rođen... godine i H. rođen... godine). Tuženi je zaposlen u društvu Srednjobosanske šume Donji Vakuf gdje obavlja poslove izvršnog direktora za pravne poslove sa mjesečnom plaćom oko 2.500,00 KM, kreditno je zadužen i ima obvezu plaćanja izdržavanja malodobne B. koja živi sa tužiteljicom u visini od 200,00 KM mjesečno. Tuženi je pred prvostupanjskim sudom osporavao tužiteljici pravo na supružansko izdržavanje navodeći da je bolest kod tužiteljice nastupila prije braka (simptomi od 16. godine), da je bolest rezultat zapuštenosti gdje krivicu pored doktora snosi i tužiteljica i njena porodica, da je do razvoda braka došlo isključivom krivicom tužiteljice jer se nedolično ponašala (održavala veze sa drugim muškarcima) pa bi obvezivanje na plaćanje supružanskog izdržavanja za njega predstavljalo očiglednu nepravdu, a obzirom na sve njegove obveze da nije ni u mogućnosti doprinositi za izdržavanje tužiteljice u visini postavljenog zahtjeva, konačno da tu obvezu imaju i uži članovi porodice tužiteljice. Kod ovakvih navoda tuženi ostaje i u žalbi na prvostupanjsku presudu dodajući da tužiteljica može zadovoljiti svoje potrebe iz primanja koja ostvaruje po osnovu socijalne pomoći, kao i obavljanjem poslova iz kolica vezano za usmenu ili drugu komunikaciju (psihička sposobnost).

Prema činjeničnim utvrđenjima prvostupanjskog suda, koja su zasnovana na provedenim dokazima, tužiteljica je invalid prve grupe sa 100% oštećenja organizma, nije sposobna obavljati kućne poslove, niti se brinuti o vlastitoj higijeni, jer njeno zdravstveno stanje zahtijeva permanentan fizikalni tretman, kod tužiteljice je prisutan i teški depresivni poremećaj, unazad mjesec dana tužiteljica je bila pokretna sa dinamičkom hodalicom, a sada se ne može kretati, ima duple slike i vrtoglavice, te povremene inkontinencije (medicinski nalazi iz 04. i 05. mjeseca 2021. godine), što ukazuje da se zdravstveno stanje tužiteljice znatno pogoršalo. Slijedom ovakvih utvrđenja prvostupanjski sud zaključuje da je tužiteljica težak bolesnik, nesposobna za rad i neophodna joj je pomoć druge osobe. Dalje navodi da je tužiteljica bila nesposobna za rad i za vrijeme trajanja braka, kao i u vrijeme zaključenja glavne rasprave u predmetu razvoda braka, jer je pravo na socijalnu zaštitu tužiteljica ostvarila po rješenju Centra za socijalni rad u 2018. godini, a brak je razveden u septembru 2020. godine. Prvostupanjski sud je također zaključio da tužiteljica nema dovoljno sredstava za život i ne može ih ostvariti iz svoje imovine, jer sva sredstva koja dobiva po osnovu socijalne pomoći služe za pokrivanje troškova liječenja, neophodnih terapija i pomoći drugog lica, u koju svrhu su i ustanovljena, te da se iznos od 200,00 KM koji plaća tuženi na ime alimentacije za kćerku B. ne može smatrati prihodom tužiteljice, jer služi isključivo za zadovoljenje potreba malodobnog djeteta. Navode tuženog, uz priložene fotografije viber prepiske sa tužiteljičinog mobitela, na okolnost da se tužiteljica u braku nedolično ponašala, prvostupanjski sud je ocijenio paušalnim i nedokazanim, jer se sa sigurnošću ne može utvrditi da je tužiteljica bila sudionik razgovora koji je prezentiran. Nadalje, navode tuženog da su se simptomi bolesti multiple skleroze pojavili nakon 16. godine tužiteljice tj. prije zaključenja braka, da je tužiteljica, ali i njena porodica, odgovorna za njeno zdravstveno stanje jer tužiteljica nije pristupila adekvatnom liječenju i zapustila se, prvostupanjski sud ocjenjuje nebitnim za odlučivanje u ovoj pravnoj stvari, obzirom da je brak zaključen 2008. godine, a do narušavanja

zdravstvenog stanja tužiteljice dolazi nakon rođenja prvog djeteta u 2010. godini. Ocjenom provedenih materijalnih dokaza prvostupanjski sud je zaključio da je tuženi u mogućnosti da od neto iznosa plaće 2.015,37 KM, pored izdržavanja malodobne B., doprinosi i za supružansko izdržavanje tužiteljice u mjesečnom iznosu od 300,00 KM. Pri tomu se prvostupanjski sud rukovodio minimalnim potrebama tužiteljice, kao i osobnim potrebama tuženog i potrebama članova njegove porodice.

Suprotno prigovorima žalbe, prvostupanjski sud je pravilnom ocjenom svih provedenih dokaza potpuno i pravilno utvrdio sve činjenice koje su od odlučnog značaja za pravilnost i zakonitost odluke o supružanskom izdržavanju, za koju odluku je u obrazloženju pobijane presude dao jasne, određene i u dovoljnoj mjeri obrazložene razloge, koje u svemu prihvata i ovaj sud. Naime, kod činjeničnih utvrđenja prvostupanjskog suda da se zdravstveno stanje tužiteljice počelo narušavati u braku nakon rođenja prvog djeteta, da se nastavilo i dalje pogoršavati i konačno imalo za posljedicu invalidnost tužiteljice sa oštećenjem organizma od 100 %, njenu nesposobnost za obavljanje bilo kakvih poslova i ovisnost od pomoći drugog lica čak i kod obavljanja fizioloških potreba, ukazuju se neosnovanim svi navodi žalbe da bi tužiteljica radom iz invalidskih kolica mogla ostvariti prihode kroz usmenu ili drugu komunikaciju ili iz druge imovine kojom tužiteljica uopće ne raspolaže. Po stajalištu i ovog suda, neosnovani su i nedokazani navodi žalbe kojima se istrajava na nedoličnom ponašanju tužiteljice kao teškog bolesnika da je održavala intimne veze sa drugim muškarcima dok se tuženi nalazio na poslu, kojima tuženi zapravo pokušava opravdati svoj prigovor da bi davanje supružanskog izdržavanja po njega predstavljalo očitu nepravdu. Tuženi žalbenim navodima nije doveo u pitanje ni svoju mogućnost da doprinosi izdržavanju tužiteljice obzirom na novčana sredstva koja mu preostaju na raspolaganju nakon podmirenja zakonskih obveza, kao i njegovih osobnih potreba i potreba njegove porodice. Neosnovano tuženi prigovara i visini dosuđenog supružanskog izdržavanja tužiteljici obzirom na njene stvarne životne potrebe i izdatke kao teško oboljele osobe. Vezano za žalbene navode tuženog da su uži članovi porodice tužiteljice dužni doprinositi njenom izdržavanju, treba reći da je obveza izdržavanja neosiguranog bračnog druga prvenstveno na teret drugog bračnog druga, dok obveza drugih srodnika nastaje ukoliko bračni drug nema ili nema dovoljno mogućnosti da doprinosi za izdržavanje svog bračnog druga.

Zbog svega izloženog, a kako nije bilo povreda procesne prirode, ovaj sud je primjenom odredbe člana 226. Zakona o parničnom postupku odbio žalbu tuženog kao neosnovanu i u stavu 1. izreke potvrdio presudu prvostupanjskog suda.

Nasuprot tomu, žalbom tužiteljice se osnovano ukazuje da tužiteljici, u konkretnom slučaju, pripadaju troškovi parničnog postupka koji su nastali poduzimanjem pravnih radnji po punomoćniku-advokatu, koji su bili nužni i opravdani, a kako sud nije vezan zahtjevima stranaka kada utvrđuje visinu izdržavanja, to je u stavu 3. izreke prvostupanjske presude preinačena odluka o troškovima i tužiteljici prema opredijeljenom zahtjevu na ročištu od 06.07.2021. godine dosuđeni cjelokupni troškovi postupka u iznosu od 720,00 KM (sastav žalbe, pristup na pripremno ročište i ročište za glavnu raspravu u iznosima od po 240,00 KM). Međutim, tužiteljici ne pripadaju troškovi sastava žalbe u iznosu od 300,00 KM, jer se žalbom pobijala samo odluka o troškovima postupka. Pri tomu, treba reći da se tužiteljici ne mogu uskratiti troškovi postupka samo stoga što je tužiteljica zahtjev za supružanskim

izdržavanjem mogla postaviti i u brakorazvodnoj parnici, kako to pogrešno rezonira prvostupanjski sud.

U preostalom dijelu u kome se nije pobijala (stav 2. izreke) prvostupanjska presuda ostaje neizmijenjena.

Predsjednica vijeća  
Stana Imamović